

Jeg var syg, og nu er jeg helbredt

I maj 2006 afgav søster Marie-Simon-Pierre en skriftlig redegørelse for sin helbredelse for Parkinson. Nu er søster Marie-Simon-Pierre stået offentligt frem og har bekræftet sin redegørelse, som i denne artikel gengives i dansk oversættelse¹

Af søster Marie-Simon-Pierre²

Jeg blev ramt af Parkinson-sygdommen, som blev konstateret i juni 2001. Den koncentrerede sig i venstre side, hvad der var et stort handicap for mig, idet jeg er kejthåndet. Sygdommen udviklede sig ret fredeligt i begyndelsen, men efter tre år bredte symptomerne sig med stigende rysten, stivhed, smerter og søvnløshed. Efter den 2. april 2005³ hjemsøgte sygdommen mig fra uge til uge, jeg følge mig reduceret dag for dag, jeg kunne ikke mere skrive, da jeg var kejthåndet, eller hvis jeg gjorde det, var det svært at læse. At køre bil var så godt som umuligt for mig bortset fra over ganske korte afstande, for mit venstre ben var ude for periodisk blokering, og stivheden gjorde ikke kørslen lettere. Jeg måtte bruge længere og længere tid på at udføre mig arbejde; det var blevet meget vanskeligt i et hospitalsmiljø. Jeg var træt og udmattet.

Efter at jeg havde fået min diagnose at vide, havde jeg meget svært ved at se Johannes Paul den Anden i fjernsynet. Alligevel var jeg tæt på ham gennem bønnen, og jeg vidste, at han kunne forstå dét, som jeg gennemlevede. Ligeledes beundrede jeg hans styrke og hans mod, som ansprede mig

¹ Redegørelsen blev i maj 2006 – uden oplysning om søster Marie-Simon-Pierres identitet – bragt i tidsskriftet *Totus Tuus*, som løbende informerer om pave Johannes Pauls saligkæringsproces. Redegørelsen indgår nu i denne proces.

² Søster Marie-Simon-Pierre (46) er medlem af en søsterorden, kaldet *Les petites Soeurs des Maternités Catholiques* (dvs. Katolske Fødeklunikkers Små Søstre). Ordenen driver et antal fødeklunikker i Frankrig samt i Senegal i Afrika. Endvidere drager søstrene spirituel omsorg for svangre kvinder, blandt andet ved afholdelse af retræter for gravide, der ønsker at sætte den kommende fødsel ind i en større livssammenhæng og forholde sig troende til den. Søster Marie-Simon-Pierre har i en årrække arbejdet som sygeplejerske på søstrenes fødeklunik i Aix-en-Provence. – Artiklen er oversat af Erling Tiedemann.

³ Dvs. dagen, hvor pave Johannes Paul den Andens døde om aftenen

til at overvinde mig selv og elske denne lidelse, thi uden kærlighed havde dette ingen mening. Jeg kan sige, at det var en daglig kamp, men mit eneste ønske var at leve i troen og med kærlighed overgive mig til Faderens vilje.

I påsken 2005 ville jeg se den hellige fader, Johannes Paul den Anden, i fjernsynet, for jeg vidste i mit indre, at det ville være den sidste gang, jeg kunne se ham. Hele formiddagen forberedte jeg mig til dette møde vel vidende, at det ville være meget svært for mig – han mindede mig jo om, hvordan jeg ville have det om nogle år. Det var hårdt for mig, som jo var relativt ung. Men en uventet afbrydelse i programmet forhindrede mig i at gense ham.

Men så, den 2. april 2005 om aftenen, var vort kommunitet samlet for sammen med dem i Rom at leve direkte med i den vågeaften med bøn på pladsen foran Peterskirken, som vi kunne følge takket være den franske TV-station, som bispedømmet Paris driver (KTO). Sammen med mine medsøstre erfarede jeg direkte om Johannes Paul den Andens bortgang. For mig styrtede alting sammen, det var et sammenbrud, jeg havde netop mistet en ven, han, som forstod mig og gav mig styrke til at fortsætte. I dagene, som fulgte, følte jeg en stor tomhed, men samtidig var jeg sikker på, at han stadig var nærværende.

Den 13. maj, på festen for *Vor Frue af Fatima*, gav pave Benedikt XVI den officielle tilladelse til, at en saligkæringsproces umiddelbart kunne begynde for Johannes Pauls vedkommende. Og fra og med den 14. maj bad mine medsøstre i alle kommuniteterne i Frankrig og Afrika om, at jeg gennem Johannes Pauls forbøn måtte blive helbredt. De blev ved med at bede, lige til de fik besked om min helbredelse.

Jeg var på det tidspunkt på ferie, og da den var slut, vendte jeg den 26. maj tilbage, fuldstændig udmattet af sygdommen. Men – siden den 14. maj blev et ord fra Johannesevangeliet ved med at leve i mig: "Hvis du tror, skal du se Guds herlighed".⁴

Den 1. juni kan jeg ikke mere. Jeg kæmper for at bevæge mig og holde mig oprejst. Den 2. juni om eftermiddagen opsøger jeg min priorinde for at bede hende om at måtte afslutte mit virke som sygeplejerske. Hun beder mig om at holde ud endnu en kort tid, nemlig indtil jeg skulle komme tilbage fra Lourdes i august måned, og hun tilføjer: "Johannes Paul den Anden har ikke sagt sit sidste ord." Under dette samvær med min priorinde var Johannes Paul nærværende i vores samtale – en samtale, som forløb i fred og i en rolig stemning. Hun rakte mig så en fyldepen og bad mig skrive ordene "Johannes Paul den Anden". Klokken er da fem om eftermiddagen. Med stort besvær får jeg skrevet "Johannes Paul den Anden". Over for den ulæselige skrift sad vi en lang stund sammen i stilhed. Resten af dagen forløb som andre dage.

Efter aftenbønnen klokken 21 passerede jeg mit kontor på vej til mit værelse. Det var mellem 21.30 og 21.45. Jeg følte da trang til at gribe en fyldepen for at skrive – det var nærmest, som om en eller anden sagde til mig: "Tag din pen og skriv." Og til min store overraskelse var skriften let at læse. Jeg forstod det ikke rigtigt og gik i seng.

Det var nøjagtigt to måneder efter, at Johannes Paul havde forladt os for at gå til *Faderhuset*. Klokken 4.30 vågnede jeg, forbløffet over at have sovet. Jeg sprang ud af sengen, havde ikke ondt i kroppen, ingen stivhed var der, og i det indre var jeg ikke den samme. En indre tilskyndelse, en kraft fik mig så til at gå ned for at bede foran Sakramentet. Jeg gik ned i kapellet. Jeg bad foran Sakramentet. En stor fred omgav mig, en følelse af velvære – noget alt for stort, et mysterium, som er svært at forklare med ord. Stadig her foran Sakramentet mediterede jeg over Johannes Pauls "Lysets

⁴ Joh 11,40

mysterier",⁵ og klokken 6 gik jeg hen for at slutte mig til mine søstre i kirken til en tid med bøn efterfulgt af messen. Jeg havde omkring 50 meter at gå, og jeg blev da opmærksom på, at min venstre arm bevægede sig under gangen i modsætning til, hvad den plejede, nemlig at hænge ubevægelig ned langs kroppen. Jeg bemærkede også en lethed i hele kroppen, en smidighed, som jeg ikke længe havde kendt.

Under messen var jeg opfyldt af en stor glæde og en stor fred. Det var den 3. juni, festen for Jesu Hjerte. Da messen var slut, var jeg overbevist om, at jeg var blevet helbredt – min hånd rystede overhovedet ikke mere. Jeg gik igen hen for at skrive, og ved middagstid holdt jeg uden videre op med alle former for medicin.

Den 7. juni mødte jeg som aftalt op hos den neurolog, der havde fulgt mig gennem fire år. Han konstaterede med forbavselse, at alle symptomer var forsvundet, selv om jeg de sidste fem dage ikke havde taget medicin. Om eftermiddagen betroede vores generalpriorinde så vores taksigelse til alle kommuniteterne, og hele søsterordenen begyndte en takke-novene⁶ til Johannes Paul den Anden.

Det er nu 10 måneder siden, at jeg holdt op med enhver behandling.⁷ Jeg har genoptaget mit normale arbejde, jeg skriver uden nogen som helst vanskelighed, jeg kører igen bil også over meget lange afstande. Jeg kan sige, at det er som at blive født anden gang, som et nyt liv, for intet er mere som før.

I dag kan jeg sige, at en ven er gået til et sted langt fra vores jord og dog nu er så nær i mit hjerte. Han har fået ønsket om at tilbede Det hellige Sakramente til at vokse i mig og ligeledes kærligheden til Eukaristien, som har en førsteplads i mit daglige liv.

Det, som Herren har givet mig at opleve gennem Johannes Paul den Andens forbøn er et stort mysterium, svært at forklare med ord, så stort er det, så stærkt er det – men intet er umuligt for Gud. Ja, *hvis du tror, skal du se Guds herlighed.*

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

⁵ Lysets mysterier er en tilføjelse, som Johannes Paul den Anden foretog til den traditionelle rosenkrans. Tilføjelsen omfatter følgende fem mysterier: Dåben i Jordan, forvandlingen af vand til vin i Kana, forkyndelsen af Guds rige, forklarelsen på bjerget og indstiftelsen af Eukaristien (Nadveren)

⁶ En novene er en (selvvalgt) bøn, som gentages ni dage i træk

⁷ Dvs. siden den 3. juni 2005